

חמישים שנות זיכרונות בפמות 4

תוצה אכל מי שכבר "הפיאו את הכפשה" ואסרו לנו מפני אטם.
אנו מחכים לכותבים נוספים שיחלקו עם הזיבורג את זיכרונותיהם וחוויותיהם
משנותיהם בפמות.

השבו ע אנו מפיסמים את זיכרונותיה של פנינה לוי מהמורות הפאסנות בבית הספר
"צליות".

פנינה מספרת על האעבר מהקיבוץ. על הקשיים שחוו הפאסית חייהם בפמות וכאובן על
הכיתה הפאסונה שלה בשנתו הפאסונה של בית הספר.

אביא. אסל. סימה ונורית צופ.

ספטמבר 1978 החלטנו לעזוב את הקיבוץ. זוג צעיר עם תינוקת... אנו יושבים כבר על החבילות אחרי שחזרנו בנו מלעבור לאלמגור... ערב קיץ חם נקישה בדלת ובפתח עומד דודו מרום נציג הישוב. הגיע לשכנע אותנו לעבור לרמות. חסרה מורה, חסר פרדסן, יש בית פנוי בשכונה למעלה (הבית שלנו), חדשי יגיע עם המשאית וחוף מלפנות את המזגנים שהיו מונחים בכל הבית יכולים כבר מחר להגיע... עשינו חושבים, דודו היה מאוד משכנע, שמנו בצד את האידאל לגור רק בתחום הקו הירוק (!) וארזנו את המעט שהיה לנו ואת זהר הקטנה. המשאית פרקה את הציוד דרך חלון הסלון ואני עם התינוקת סל הבגדים שקיבלתי מהמחסן וכלי זכוכית שבירים הגענו ברנו 4 ב 19.9 שבועיים אחרי פתיחת שנת הלימודים...

בית ספר "דליות" שכן בשכונה של דני מור ובכיתה/אשקובית שקיבלתי למדו: נדב חדשי, עדי אלקין, יובל דור, נירית גפני, שחר מזור, אלון בנימיני, ניצן שני, הדר מרום, עידו אלקיים, תמיר שגיא, לירן כסלו ונעה שוהם. חבורה רצינית מאין כמוה של ילדים מקסימים ואיתם שובבים נוספים מאלמגור כשהם "משגעים" את המורה- חיילת שניסתה ללמד אותם... אחסוך את תיאור מראה הכיתה ואת התנהגות הילדים שלא בדיוק הבינו את חוקי בית הספר כשקיבלתי אותם. הכיתה נראתה ככיתה בהפסקה אחת גדולה... חשוב לציין שמחר מאוד הם נכנסו לסדר וזו הייתה כיתה מקסימה.

את ימינו הראשונים העברנו בלי חיבור לחשמל כשהכבל שלנו ושל פונדק עבר דרך אלקיים וירד לאבי מגור. כשנורית הפעילה מכונת כביסה "קפץ" המקרר שלנו ואם אנו הפעלנו מזגן "קפץ" תנור האפייה שלהם ואז צריך היה לרדת למגור ולהרים את הפקק... ארוע מסוג זה קרה לפחות פעמיים ביום והיה עלינו לתאם אם משתמשים במקרר בתנור או במכונת הכביסה... כך העברנו את הימים הראשונים בלי לקטר ועם המון אופטימיות ויחסי שכנות נפלאים (עד היום הזה) כשמרפסת נושקת למרפסת ואנו יושבות על המדרגות ומרכלות ורוקמות חלומות.... הרגשנו "חלוצים בארץ ישראל"...

סיפור נוסף אותו אני מרבה לספר לילדי הוא על הגנים שנפתחו רק ב 8 בבקר ואני שרציתי להגיע מוקדם יותר לבית הספר עשיתי "סידור" עם שלומית חדשי שתוריד את זהר לגן ותחכה איתה עד שהגנות מגיעות. בשעה 13 בדיוק נסגר הגן, לפני ארוחת צהריים כמובן, והילדה ה"מסכנה" חיכתה לי חצי שנה אצל חברה או שכנה, ממש כמו הילדים של היום... סבתות כמובן לא היו כאן לעזר... היו ימים...

כתבה בגעגוע פנינה לוי